

„Musíš byť človekom vnútorného života.“

Musíš byť „Božím mužom“, mužom vnútorného života, mužom modlitby a obety. – Tvoj apoštolát musí byť prekypovaním tvojho „vnútorného života“. (Cesta, 961)

16. marec

Duchovný život. Svätosť pri obyčajnej práci, svätosť v maličkostiach, svätosť pri výkone povolania, v každodenných starostiach..., svätosť, pre posväcovanie druhých. Jednému

môjmu známemu – nikdy som ho nedokázal celkom pochopiť – sa zdalo, že letí lietadlom vo veľkej výške, avšak nie vo vnútri, v kabíne, ale vonku, na krídlach. Nešťastník, ako veľmi sa bál a trpel! Vyzerá to, že mu náš Pán chcel naznačiť, v akej neistote a nepokoji žijú apoštolské duše, ktoré by chceli dosiahnuť Božie výšiny, no zanedbávajú alebo nemajú nijaký duchovný život: v stálom nebezpečenstve, že spadnú dolu, trápia sa a trpia veľkými pochybnosťami.

Naozaj si myslím, že vážnemu nebezpečenstvu zblúdenia sa vystavujú tí, čo sa vrhajú do všetkých možných činností, sú nadmieru činorodí, a pritom zanedbávajú modlitbu, obetu a ďalšie prostriedky potrebné na dosiahnutie pevnej zbožnosti: časté pristupovanie ku sviatostiam, rozjímanie, spytovanie svedomia, duchovné čítanie, horlivú úctu k Panne Márii a k anjelom

strážnym... Okrem iného toto všetko s ničím nenahraditeľnou účinnosťou prispieva k skutočnosti, že deň kresťana je príjemný, pretože z jeho vnútorného bohatstva vyvierajú Božia sladkosť a šťastie ako med z plástu. Každý človek by sa vo svojom súkromí, svojim vonkajším správaním, vo vzťahu k ostatným a v práci mal snažiť neustále zotrvať v Božej prítomnosti prostredníctvom rozhovoru s Ním – prostredníctvom dialógu, ktorý navonok nevidno. Lepšie povedané, nie je počuť slová, no dá sa spozorovať v láskyplnom úsilí dobre dokončovať či už dôležité, ako aj menej významné úlohy (Boží priatelia, 18-19)
